

ствата, то ни единъ пътъ въ него не можа да влѣзе нѣкой членъ отъ чужда народностъ. А Постоянниятъ комитетъ бѣ едно важно законодателно и административно тѣло. Тѣй уреждаше всички работи, съ които го натоварваше Областното събрание; той даваше мнение на генералъ-губернатора върху всички въпроси, които изникваха отъ време на време, и върху които трѣбваше да обърнатъ вниманието му. Комитетътъ имаше право да иска сведения отъ всички началници на службитѣ. Тѣй имаше право да предлага на Областното събрание да се предаде на съдъ всѣки провиненъ противъ интереситѣ на държавата чиновникъ. Той преглеждаше ежегодно бюджето-проектитѣ и си даваше мнението на Областното събрание върху тѣхъ. Само съ негово съгласие правителството можеше да изразходва резервнитѣ и други фондове, записани въ бюджета. Военно положение не можеше да се прогласи на каквато и да била частъ отъ Източна Румелия, безъ предварителното съгласие на Постоянния Комитетъ. Генералъ-губернаторътъ бѣ длъженъ да се допитва до Комитета за всички работи, които надминаваха чистото и просто изпълнение на съществуващитѣ закони.

Всички органи на властта, като започнете отъ генералъ-губернатора и достигнете до последния писаръ, помагаша за окончателното побългаряване на тая областъ, която Берлинския конгресъ бѣ създалъ съ намѣрение да бѣде турска и съ международно население. Най-много съдействува въ това направление народното представителство, което отначало още си тури за задача да се издигне до степенъта на единъ истински парламентъ, безъ съгласието на който да не може да се върши ни едно законодателно или административно дѣло. Органическиятъ уставъ правѣше генералъ-губернаторътъ отговоренъ предъ султана и до нѣкъде предъ Областното събрание, но за да може Областното събрание да стане по-силно, трѣбваше на практика главнитѣ администратори (директоритѣ) да се направятъ и тѣ отговорни предъ него. Това бѣ важно не само по вътрешни парламентарни причини, но и по отношение на турския султанъ, който теоретически бѣше суверененъ господаръ на областъта и имаше право да назначава не само генералъ-губернатора, но и други висши сановници. Отначало главнитѣ администратори псискаха да се освободятъ отъ контрола на парламента, като претендираха, че тѣ сѣ отговорни само предъ генералъ-губернатора и следователно само той и султанътъ имаха право да ги държатъ на служба, или уволняватъ, безъ намѣса на народното представителство. Тая практика би могла да се прокара, защото бѣ съгласна съ намѣрениа.